

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—264

Ὁ αἰδῖμος Λίβιγστον ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστὸν κινούμενος κατέλιπε τὰς ἀναπαύσεις καὶ τὰς ἀπολαύσεις τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀπελθὼν περιέπλανητο ἐν τῇ Κεντρικῇ Ἀφρικῇ ὅπως διὰ τῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου καταστρέψῃ τὴν σωματεμπορίαν καὶ φέρῃ τοὺς ἀγρίους τῆς Ἀφρικῆς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ διάφοροι ἱεραποστολαὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐβρῦθησαν, μία δὲ τούτων ἔχει ἱεραποστολοὺς εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς λίμνης Γανκονίκας. Ἐκτῆς ἀλληλογραφίας τῶν ἱεραποστόλων τούτων μαθάνομεν πολλὰ περίεργα περὶ ἠθῶν ἐθίμων καὶ θρησκείας τῶν ἀγρίων κατοίκων μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐργάζονται. « Ἐχούσι, γράφει εἰς τούτων, τὴν ιδέαν τοῦ θεοῦ, πιστεύουσιν εἰς τὴν μέλλουσαν κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν καὶ ἀναγνωρίζουσι τὴν ἀνάγκην Μεσσίας. Οἱ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Λίμνης κατοικοῦντες οὔτε εἰκόνας οὔτε εἰδῶλα ἔχουσι, ἐνῶ οἱ τῆς δυτικῆς παραλίας ἔχουσι ἀμφότερα. Γλυπτὸν τι κατέχει τὴν πόλιν ἐκάστου χωρίου καὶ σχεδὸν ἐκάστης κατοικίας καὶ ἰδίως τῆς κατοικίας τοῦ φυλάρχου. Τὰ εἰδῶλα ταῦτα παριστῶσι τοὺς προγόνους τῶν κατοίκων, πρεσβέοντας ὑπὲρ αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Προσεύχονται δὲ ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν καιρῷ θλίψεων ἢ ἐν ὁδοιπορίᾳ ἢ πολέμῳ. Πρεσβεύουσιν ὅτι ὑπάρχει μέγα πνεῦμα κατ' ἐξοχὴν κυρίαρχον καλούμενον «Καλούμβα», ὅπερ τοποθετοῦσιν εἰς τὸ ἀχανές, ἐκεῖ δὲ πιστεύουσιν ὅτι καταφεύγουσιν αἱ ψυχαὶ μετὰ θάνατον. Τὴν φυγὴν ὑποδέχονται

στρατιὰ πνευματικῶν σωμάτων καὶ φέρουσι αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ Κυρίαρχου, ὅπως δῶ λόγον τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πράξεων αὐτῆς, οὗτος δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς εὐλογεῖ, τοὺς δὲ πονηροὺς τιμωρεῖ. Εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ἐπιτρέπεται νὰ ἐπισκέπτωνται τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς ἐπὶ γῆς καὶ νὰ συκοινωνῶσι μετ' αὐτῶν δι' ἐνυπνίων ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι ἄνθρωποι οὐδόλως σχετισθέντες πρὸς τοὺς λοιποὺς κατοίκους τῆς γῆς, ἄνθρωποι ἀπολίτευτοι, ἀμαθεῖς, βάρβαροι, ἄγριοι, ἔχουσι τὰς αὐτὰς προσδοκίας, τὰς αὐτὰς ἐλπίδας καὶ τὰς αὐτὰς πνευματικὰς ἀνάγκας οἷως καὶ οἱ πεπολιτισμένοι ὅ,τι οἱ μᾶλλον ἀνυπτυγμένοι τῆς γῆς ἡσθάνθησαν ἤδη, εὐρίσκομεν ὅτι αἰσθάνονται οἱ ἔσχατοι τῆς γῆς. Ἐκ τούτου δὲ τρανῶς καταφαίνεται ὅτι ἡ καταγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τὸ τέρμα ἐπίσης τὸ αὐτό. Τὴν ὁδὸν ἣν πορεύεται ὁ ἄνθρωπος ἐν σκότει καὶ ἀμνηχανίᾳ ἐφώτισεν ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ κατέστησεν αὐτὴν προσιτὴν διὰ τῶν θυσιῶν καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι ἡ μόνη λύσις τοῦ προβλήματος τῆς ζωῆς δίδον ἡμῖν τὴν γνῶσιν τῆς παρουσίας καὶ μελλούσης καταστάσεως τῆς ψυχῆς διὸ καὶ λέγει ὁ ψαλμωδός: λύχνος εἰς τοὺς πόδας μου εἶναι ὁ λόγος σου καὶ φῶς εἰς τὰς τρίβους μου (ψαλμ. ριθ'. 105).

Τὸ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἐκτυλισσόμενον δράμα δικαίαν ἐξήγησε τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ εὐλόγους παρέσχεν ἄφορμας εἰς μελαγχολικὰς περὶ τῆς πατρίδος σκέψεις. Τὸ ἀποτρόπαιον ἐγκλημα—ἡ κατασφραγισθὶς δημο-

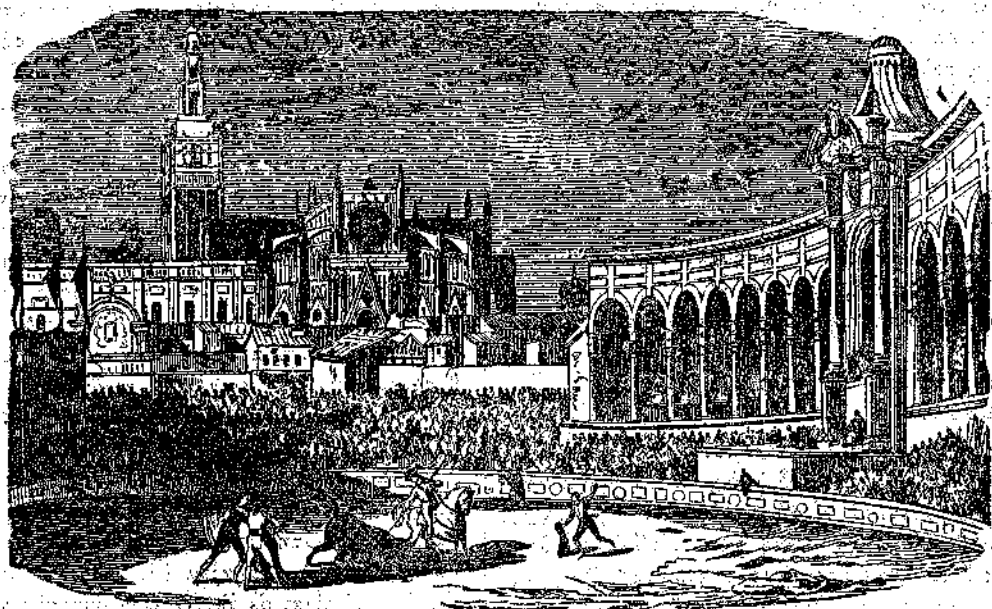
Κατά τὰς πρώτας ἑννέα ἡμέρας τοῦ Μοχαρέμ ὄμιλοι ἐπορεύοντο διὰ τῆς πόλεως, ἄδοντες παράπονα, κραυγάζοντες «Χοσέιν, Χοσέιν!» — Τῶν μαρτύρων τυπόντων καὶ πληγόντων ἐαυτοὺς ἐν ἐξάψει φρενῶν τοιαύτη ὥστε πολλάκις ἐλιποθύμουν ἐξ ἀτονίας, ἐνῶ τὸ δράμα τὸ ὅποιον παρουσίαζε τὴν τύχην τοῦ Χοσέιν, προέβαιεν βῆμα πρὸς βῆμα διὰ τῶν διαφόρων αὐτοῦ σκηνῶν, ἕως οὗ τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἡ μανία καὶ οἱ ὀδυρμοὶ ἐφθασαν εἰς τὸ ἔπακρον διὰ τοῦ φόβου τοῦ Χοσέιν καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ.

Ἡ ἑορτὴ αὕτη οὐχὶ σπανίως κατέληγε διὰ τῆς σφαγῆς τῶν Συνητῶν, τῶν ἀντιδοξούντων τοῖς Σχίταις. Ἡ Ρωσία κατήγγησε τὴν τελετὴν ταύτην ἐν τῷ Κουκάσω ἀλλὰ ἐν Περσίᾳ εἶναι ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ.

ριστοιχισμένοι ὑπὸ τῆς αὐλῆς τῶν, προεδρεύουσι τῶν αἰμακτηρῶν τούτων ἀγῶνων· δολόκληρος δὲ ὁ στρατὸς κατέχων ἀπέραντον ἀμφιθέατρον, μαρτυρεῖ διὰ κραυγῶν χυρᾶς, ὅποιαν ἀγάπην ἔχει διὰ τοὺς ἀρχαίους τούτους ἀγῶνας.

Τὸ σημεῖον δίδεται ὁ περίβολος ἀνοίγεται, ὁ Ταῦρος χύνεται ἐν μέσῳ τοῦ ἀμφιθέατρον, τότε γίνεται θόρυβος φοβερός διὰ σαλπύγγων συνεπείᾳ τῶν ὀπίσθων σταματᾷ. Ἀλλ' ἀμεσῶς ῥίπτεται κατὰ τοῦ προστυχόντος ἵπποτου, ὅστις τὸν πληγώνει, καὶ φεύγει δραμαίως εἰς τὴν ἑτέραν ἀκρᾶν. Ὁ Ταῦρος ἐρεθίζεται τὸν διώκει ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ῥίπτεται ἐπὶ τοῦ στίλβοντος ὑδάματος τὸ ὅποιον τῷ παρουσιάζει πολεμιστῆς πεζός.

Ὁ ἐπιδέξιός Ἰσπανός, ἐν ἀκαρεὶ ἐξακοντίζει δὲδ

ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑ ΕΝ ΙΣΠΑΝΙΑ.

Ἐν μέσῳ εὐρείας πεδιάδος εἶναι ἐκτεταμένον ἀμφιθέατρον περιστοιχισμένον διὰ βαθμίδων. Ἡ Βασίλισσα ἢ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, θέλοντες νὰ προσελκύσῃ εἰς ἑαυτοὺς τὴν ἀγάπην τῶν ὑπηκόων τῶν, διὰ τῆς μετοχῆς αὐτῶν εἰς τὰ εὐαρεστούντα αὐτοῖς θεάματα, προσκαλοῦσι πολλάκις τοὺς πολεμιστὰς τῶν εἰς τὸ προσφιλέστερον τοῖς Ἰσπανοῖς θέμα. Ἐνδεδυμένοι λεπτὴν μεταξίνην ἰσθητὰ ἄνευ θώρακος μόνον δὲ ἀκόντιον κραδαίνοντες ἔρχονται ἐπὶ ταχέων ἵππων, ὅπως κτυπήσῃ καὶ καταβάλῃ τοὺς ἀγρίους ταύρους. Στρατιῶται πεζοί, ἔχοντες τὴν κώμην περικεκλεισμένην ἐντὸς δικτύων κρατοῦσι διὰ μιᾶς χεῖρος πέπλον κορφοῦ, ἐκ δὲ τῆς ἄλλης αἰχμῆρᾳ ἀκόντια. Ὁ δικαστὴς κηρύττει τὸν νόμον, ὅπως οὐδεὶς βοηθήσῃ τοὺς πολεμιστὰς, καὶ οὐδὲν ἕτερον τοῖς ἐπιτρέψῃ, εἰμὲν τὸ ἀκόντιον δι' οὗ νὰ φωνῶσι καὶ ὁ πέπλος νὰ ἀμύνωνται. Οἱ βασιλεῖς πε-

βέλος τὸ ὅποιον διανόγει πληγὴν νέαν, ἐξ ἧς ῥεῖ τὸ αἷμα κρουνηδόν. Πληγὴς διὰ πάντων τῶν ἀκοντιῶν, τῶν ὀπίσθων ἢ αἰχμῆ μένει ἐμπεπηγμένη ἐντὸς τῆς πληγῆς, ὁ ταῦρος ἐκβάλλει φοβεροὺς μυκηθμοὺς τινάσσεται διατρέχων τὸ ἀμφιθέατρον, καὶ πίπτει ἐπὶ τέλους ἐξηντημένος καὶ νεκρός.

Ἡ βάρβαρος αὕτη συνήθεια καίτοι λίαν μετριασθεῖσα δὲν ἐξέλιπε δυστυχῶς ἀπὸ τῆς Ἰσπανίας.

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΜΑΦΑΤ

Εἰς τῶν διακεκριμένων ἱεραποστόλων, ὁ κ. Μαφάτ, ἀπῆλθε τῆς πατρίδος του μεταβάς εἰς Ἀφρικὴν ὅπως διδάξῃ τοὺς ἀγρίους μαύρους τὴν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ σωτηρίαν. Ἐγενήθη ἐν Ὀρματων τῆς Σαωτίας τὸ ἔτος 1798 ἐξ ἀσήμεων ἀλλ' εὐσεβῶν γονέων. Ὅτε ποτε ἐπρόκειτο ν' ἀπέλθῃ τοῦ πατρικοῦ οἴκου, ἡ μήτηρ ἐξάτει πρὸ αὐτοῦ ὑπόσχεσιν ὅτι ἤθελεν ἀναγι-

νώσκει τὴν ἀγ. Γραφὴν καθ' ἑκάστην καὶ προσέχεται κατὰ πρώην καὶ ἐσπέραν κατ' ἀρχὰς ὁ παῖς ἐδίστασε, ἀλλὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ ἀποχωρισμοῦ ὑποσχέθη καὶ ἤδη ὁμολογεῖ ὅτι εἰς τὴν ὑπόσχεσιν ἐκείνην ὀφείλει τὴν χρησιμότητά καὶ εὐτυχίαν του. Τὸ ἔτος 1816 καὶ τὸ 21 τῆς ἡλικίας του ὁ κ. Μαφάτ ἀπῆλθεν ὡς ἱεραπόστολος εἰς τὴν Ἀφρικὴν, μόνος καὶ ἀπροστάτευτος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἤρξατο τὸ ἔργον του μεταξὺ τῶν Βαχουάνα φυλῶν. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1842 εἶχε καταφθίσει ὀχι μόνον νὰ μάθῃ τὴν γλῶσσαν ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκδώσῃ ἐν αὐτῇ τὰς ἀγ. Γραφὰς. Συνέταξε καὶ βοηθητικὸν βιβλίον καὶ ἐδίδαξε τοὺς ἀγρίους νὰ ἀναγινώσκωσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν γλῶσσαν. Ἦδη δὲ μετὰ 65 ἐτῶν διαμονῆν ἐν

«Βοσκός τις προσήλθε ποτε λίαν τεταραγμένος. — Τί ἔχεις; ἠρώτησα. Ἐχάθηκα», ἀπήντησεν ὁ βοσκός, «ἀπώλεσα τὸ εὐαγγέλιον ποῦ μοι ἔδωκας». Μὴ λυπῆσαι εἶπεν ὁ ἱεραπόστολος σοὶ δίδω ἄλλο. Ἀλοίμονον! ἀλοίμονον! ἐστέναξεν καὶ εἶπεν ὁ βοσκός. Ἡξέουσαι ἀφέντη μου ὅτι ἡμεῖς οἱ βοσκοὶ πολὺ ἐξαρτώμεθα ἀπὸ τοῦ σκύλου, διότι αὐτοὶ εἶναι καὶ φύλακες καὶ προστατὰι ἡμῶν καὶ τῶν ποιμνίων. Δοιπὸν ὁ σκύλος μου εὐρῶν τὸ εὐαγγέλιόν μου κατὰ γῆς τὸ ἐξέσχιε καὶ πράγματι κατέφαγε καὶ μέρος αὐτοῦ. Τώρα δὲ φοβοῦμαι ὅτι θὰ γείνη τόσον ἀγαθός, περιποιητικὸς καὶ ταπεινός ὥστε οὔτε θὰ γαυγίξῃ οὔτε θὰ δαγκάνῃ τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς λύκους! τί νὰ κάμω! τί νὰ κάμω! Τότε ὁ ἱεραπόστολος ᾠδήγησε

Ὁ Μαφάτ.

μέσῳ τῶν μαύρων κατώρθωσε θεῖα συνάρσει νὰ ἐκχριστιανίσῃ πολλὰς χιλιάδας ἀγρίων νὰ καταστήσῃ ποτε αἰμοδόρου, κατοίκους εἰρηνικοὺς, νὰ διδάξῃ αὐτοὺς τὴν γεωργίαν, τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς τέχναις καὶ τέλος νὰ σώσῃ αὐτοὺς ἐκ τῆς παρούσης διαφθορῆς καὶ τῆς μελλούσης καταδικῆς ἵδρυσεν ἐκκλησίαν ἐν αἷς οἱ κάτοικοι ἤδη προσέρχονται πρὸς κατρίαν τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγ. Γραφῆς καὶ πρὸς δόξαν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Τίς δύναται νὰ καυχῆθῃ ἐπὶ πλείοστῃ χρησιμότητι τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἀνδρός; Διηγοῦμενος τὴν ἀπλότητα μεθ' ἧς, οἱ ποτε ἀγριοὶ καὶ θηριώδεις τὸν χαρακτήρα, παραδέχονται τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἔλεγε

καὶ καθυσόχασε τὸν ἀπλοὺν ἐκείνον βοσκὸν ὅστις λαβῶν ἕτερον εὐαγγέλιον ἀπῆλθε χαίρων. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι λαμβάνουσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὡς βρέφη οὗτοι δὲ διὰ τῆς μελέτης, τῆς προσευχῆς τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς πείρας ἀνδρίζονται εἰς τὸν χριστιανικὸν χαρακτήρα καὶ οἱ ποτε τίγρεις διάγωσι τὸν βίον τοῦ ἀρνίου χρήσιμοι καὶ εὐτυχεῖς. Πόσον θαυμαστὸν εἶναι τὸ πρᾶγμα ὅτι ἐν μικρὸν σύγγραμμα ἀπλοστάτου ἀνθρώπου δύναται νὰ κατωρθώσῃ ὅ,τι οὔτε φύλακα, οὔτε στρατὸς, οὔτε ἀστυνομία, οὔτε ἀρχαί, οὔτε ἄλλη τις δύναμις ἤτοι νὰ ἠθικοποιήσῃ ἐκχριστιανίσῃ, ἐκπολιτίσῃ τοὺς ἀγρίους. Βεβαίως λοιπὸν πρέπει νὰ ᾔηται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὅπως καὶ πα-

ἐγένετο ταχέως γνωστόν. Τοιοῦτο ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς εἰδοποιήσεως ταύτης, ὥστε καίτοι ἡ κατοικία αὐτοῦ ἦτο ἐκτεθειμένη, οὐδὲν ἕτερον παράδειγμα λαφοραγωγίας συνέβη. Ἀκόμη καὶ οἱ ἄξεστοι καὶ ἀπαίδευτοι ἀγρόται ἠσθάνθησαν τὴν ἐπιβάλλουσαν ἐπιρροὴν τοσαύτης εὐμενείας, ἀτυχῶς ὅμως καὶ τοσοῦτω σπανίας, ἠδυνήθησαν δὲ μόνον νὰ θεωρῶσι τὸ ἐνδιαφέρον πρόσωπον ὑπερ ἰδρυσεν τὴν κατοικίαν του ἐν μέσῳ αὐτῶν μὲ ἀίσθημα σεβασμοῦ τοσοῦτον ὅσον οὐδέποτε ἔλαβον δι' ἕτερον ἀνθρώπινον ὄν.

Ὁ ἐπαναλαμβάνων ὅσα ἀκούει ὑρίσκει τὴν ποιὴν νὰ μὴ ἐμπιστεύεται τις αὐτὸν διὰ μυστικοῦ τιτος, εἰμὴ δασάκις ἔχη ἀνάγκην νὰ τὸ δημοσιεύσῃ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸν μεταχειρίζονται ὡς ζῶσαν εἰδοποίησιν, ὡς τοὺς ἀγγελιοφόρους ἐν ταῖς ὁδοῖς, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οὗτοι κομίζουσι τὰς ἀγγελίας ἀνοικτάς ἐπὶ σανίδων ἐνῶ ἐκεῖνος τὰς φέρει κεκρυμμένας καὶ μεταξὺ τῶν ὁδόντων. Πᾶς κοινωνικὸς κύκλος ἔχει τοιαύτην ζῶσαν ἐφημερίδα. Ἐξίσου δὲ ἀξιωματικὸς εἶναι ἡ διαγωγή τοῦ τοιοῦτου εἴτε ἐκ κακοβουλίας ἐπαναλαμβάνει εἴτε ἐκ κουφονοίας.

Ἡ Ῥωμανία συνήψε χρέος δημόσιον ἀπὸ τοῦ ἔτους 1864 ἀνελθὼν εἰς 500,000,000 φρ. ἐξ ὧν 435,000,000 ἐπληρώθησαν μέχρι τοῦδε. Ἐπειδὴ δὲ τὸ χρέος ἐχρησίμευσεν εἰς ἔργα παραγωγικὰ οἷον σιδηροδρόμους κλ. ἢ δαπάνη νύξησης τὴν παραγωγικὴν δόναμιν τῆς χώρας. Μόνη ἡ Ἑλλάς ἔχει τὴν ἀτυχίαν νὰ δανειζέται καὶ δαπανᾷ ἑκατομμύρια τὰ ὅποια αἱ κυβερνήσεις αὐτῆς ἀποκλειστικῶς καταναλίσκουσιν εἰς προμήθειαν πολεμικοῦ ὕλικου τὸ ὅποιον φθίρεται εἰς τὰς ἀποθήκας. Ἐλπίζομεν τοῦλάχιστον νῦν ὅτι θὰ ἀποκτήσωμεν σιδηροδρομικὴν συγκοινωνίαν ἐὰν μὴ καὶ τῶρα κατισχύσῃ τὸ σύστημα τῆς φειδωλείας δασάκις πρόκειται περὶ ἔργου κοινωφελούς.

Ἐκ πληθυσμοῦ 28,010,695 ψυχῶν (ὡς ἐκ τῆς ἐπογραφῆς τοῦ 1878) ἐν Ἰταλίᾳ, 382,431 πρόσωπα, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παῖδες ἀσχολοῦνται εἰς βιομηχανικὰ ἔργα. Ὅστε 13,64 ἐπὶ τοῖς χιλίοις εἰσὶν οἱ εἰς τὰ ἔργα ταῦτα ἀσχολούμενοι. Ὁ ἀριθμὸς ὅμως οὗτος δὲν περιλαμβάνει τοὺς εἰς γεωργικὰς ἐργασίας καὶ μικρὰ ἐργαστήρια ἀσχολούμενους. Ἐν Σικελίᾳ περὶ τὰς 47,000 ἀνδρῶν ἀσχολοῦνται εἰς τὴν βιομηχανίαν τοῦ θείου, καὶ ἐν Σαρδηνίᾳ 40,000 εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ μολύβδου καὶ τοῦ κασσιτέρου.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Κατὰ ἐπίσημον ἔκθεσιν τῆς διευθύνσεως τῶν ταχυδρομείων ἐν ταῖς Ἡν. Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς, κατὰ τὸ ἔτος 1880, ὁ ἀριθμὸς τῆς διὰ τῶν ταχυδρομείων τοῦ Κράτους μετενεχθείσης ταχυδρομικῆς ἑλθῆς παντὸς εἶδους ἀνῆλθεν εἰς 2,720,234,252 τεμάχια. Ἐξ ὧν 1,053,252,

876 ἦσαν ἐπιστολαὶ ἤτοι 21 δι' ἕκαστον ἄτομον ἐν ταῖς Ἡν. Πολιτείαις, 324,556,440 ἐπιστολικά δελτάρια, 812,032,000 ἐφημερίδες, 40,148,792 περιοδικὰ καὶ 21,515,832 δέματα παντὸς εἶδους.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν ὁ πληθυσμὸς τοῦ Λουδίνου ἀνέρχεται εἰς 3,814,571 αὐξήσας κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν κατὰ 560,311.

Ζῆ ἔτι ἐν Βάδῃ γέροντες ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη κατεῖχε τὴν θέσιν διανοίκτη τοῦ ὑποδημάτων τοῦ πατρὸς τοῦ ἀνεσπῆτος αυτοκράτορος τῆς Αὐστρίας. Τὸ μόνον αὐτοῦ καθήκον ἦτο νὰ φορῇ νέα ὑποδήματα τοῦ ἀρχιδουκῆ ἑωσοῦ καθίσταντο ἱκανῶς ἀνετα. Ὁ γέρον οὗτος ἀπολαύει συντάξεως διὰ τὴν ὑπηρεσίαν του ἐκείνην.

Ἐβδομήκοντα χιλιάδες μετανάσται ἐκ διαφόρων χωρῶν τῆς Εὐρώπης ἀπεδιβάσθησαν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον.

Ἡ Βρετανικὴ καὶ Ἀλλοδαπὴ Βιβλικὴ Ἑταιρία, ἰδρυθεῖσα ἤδη πρὸ 72 ἐτῶν, ἐξέδωκε τὸ ἀπελθὼν ἔτος ὑπὲρ τὰ 2,700,000 ἀντίτυπα Ἱερῶν Γραφῶν, καὶ ἀποσπασμάτων τῶν Γραφῶν. Εἰσέπραξε δὲ ἐκ τῆς πωλήσεως 200,000 λίρας στερλίνας.

Ἐν Ἀγγλίᾳ καθ' ὑπολογισμὸν γενόμενον παρὰ τινος στατιστικογράφου ἑδαπανήθη τὸ παρελθὼν ἔτος εἰς πνευματώδη ποτὰ τὸ ποσὸν 122,279,275 λιρῶν στερλινῶν. Διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου πόσα κοινωφελῆ ἔργα θὰ ἐγίνοντο καὶ πόσα ἀδικήματα θὰ ἀπεφεύγοντο ἐὰν μὴ ἑδαπανᾶτο.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Τύννητος ἀνέρχεται εἰς 200,000 περίπου. Ἐν τούτῳ περιέχονται 25,000 Ἰουδαῖοι καὶ 5,000 χριστιανοί. Οἱ λοιποὶ εἶναι πρὸ πάντων Μαυριτανοὶ, Ἀραβες καὶ Αἰθίοπες.

Δύο ἀξία λόγου πολιτικὰ συγγράμματα δημοσιεύθησονται μετ' οὐ πολὺ. Ἱστορία τῆς βασιλείας τοῦ δολοφονηθέντος Τζάρου γράφεται παρὰ τοῦ στρατηγῆς Μυλιούτιν, τῶς ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν τῆς Ῥωσσίας, ἐνῶ δὲ στρατάρχης Μακμαῶν προτίθεται νὰ δημοσιεύσῃ ἀπομνημονεύματα τῆς προεδρείας του.

Ἐν τοῖς ὄρυξιμοῖς τοῦ σιδήρου ἐν Σουηδίᾳ ἐργάζονται 24,000 ἐργάται περίπου. Οἱ ἐκ δυστυχημάτων θάνατος τὸ 1879 ἀνῆλθον εἰς 12. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶναι σχετικῶς ἐλάχιστος.

Χοιρομήτρια καὶ λάρδος ἐξήχθησαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κατὰ τὸ ἔτος 1879 εἰς τὸ ποσὸν 750,000,000 λιτρῶν.

Ἀόσις Αἰνίγματος Γ.

Βοῦς—Ἰρις—Βούσιρις.

Ἐλοσαν δ' αὐτὸ οἱ κ. κ. Θεόδωρος Γ. Παχὺς, Ἀθανάσιος Τ. Μπισιάς (Ἀθηνῶν), Π. Κ. Ἀποστολίδης (Πειραιῶς), Ἀθανάσιος Σ. Σωτηριάδης (Τριπόλεως), Παν. Ι. Μαλσεβίτης (Πατρῶν), Ζώης Μ. Παπαθανασίου (Πύργου).

ΑΙΝΙΓΜΑ Δ.

Τὰ ἔθνη μὲ εὐαύμασαν, ἔλα ἀνεξαιρέτως
Μυρία δὲ συγγράμματα περὶ ἐμοῦ κατ' ἔτος
Γράφονται, καὶ θὰ γράφονται ἐν ὄσω ἔκτιμᾶται,
Ἡ ἀρετὴ, τὸ ἀγαθὸν ἐν ὄσω ἀγαπᾶται.
Τὴν στρογγυλὴν μου κεφαλὴν ἀν ἄνω μ' ἀφαιρέσης
Στὸ σῶμα σου, ὦ φίλτατε, θὲ νὰ μὲ μεταφέρῃς;
Κ' ἀπὸ λαμπρῶν καὶ ἔξοχος μέγας καὶ ὀψηπέτης,
Θὲ νὰ γινῶ, στὸ σῶμα σου, ὁ τάλας, ὑπὸ ἡρέτης,
Πειραιεύς. ΠΕΤΡΟΣ Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΗΣ.